

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αγίασμοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 24 Μαΐου 2026

Αγ. 318 Θεοφ. Πατ. Α' Οικ/κής Συνόδου

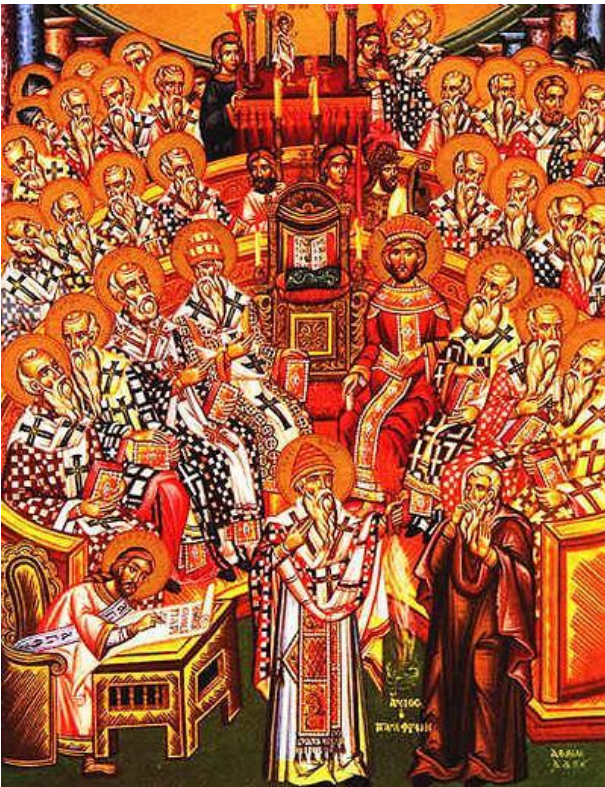
Όσιος Συμεών ο Θαυμαστορείτης, Όσιος Κυριακός εξ
Ευρύχου Κύπρου

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 820

Αγ. 318 Θεοφ. Πατ. Α' Οικ/κής Συνόδου

Απόστολος: Πράξεις Αποστόλων, κ' 16-18, κ' 28-36 - Ευαγγέλιο: Κατά Ιωάννην, ΙΖ' 1-13
Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ότε ήμην μετ' αυτών εν τώ κόσμω,
έγώ έτήρουν αυτους εν τώ όνόματί
σου· ους δέδωκάς μοι έφύλαξα»
(Ιωάν. 17,12).

Παρέλαση θριάμβου. Όπως μετά τον
οποιοδήποτε αγώνα οι νικητές
πραγματοποιούν τον γύρο του
θριάμβου, έτσι και μετά τον ιερό αγώνα
της πίστης. Ποιοι παρελεύθουν; Είναι
318 θεοφόροι Πατέρες της
Οικουμενικής Συνόδου, που έδωσαν τη
μάχη της Ορθοδοξίας και νίκησαν.
Νίκησαν, για να χρησιμοποιήσω μια

σύγχρονη φράση, με δημοκρατικές διαδικασίες. Η γιορτή των 318 Πατέρων
φανερώνει, ότι η Εκκλησία είναι αληθινή δημοκρατία. Όχι μόνο γιατί
σέβεται την ελευθερία του ατόμου, αλλά και διότι διοικείται με το συνοδικό
σύστημα. Η Εκκλησία υφίσταται τη βία και τους διωγμούς. Διώκεται, δεν
διώκει άλλους για τα φρονήματά τους. Βία χρησιμοποιούν όσοι δεν έχουν
λόγο, όσοι δεν αντέχουν το διάλογο, όσοι δεν αντέχουν την αλήθεια. Η
Εκκλησία έχει εξουσία, αλλ' η εξουσία της είναι πνευματική. Έχει εξουσία

του Λόγου, Θεός Λόγος είναι ο Χριστός. Ο Χριστός εξουσιάζει όχι απλώς σε μια μερίδα ανθρώπων, εξουσιάζει όλη την ανθρωπότητα. Ο Ίδιος τονίζει στη σημερινή περικοπή **«Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον»** (Ιωάν. 17,12).

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο κομμάτι του Ευαγγελίου του, που διαβάστηκε σήμερα, μάς μιλάει για την αλήθεια. Μάς διδάσκει για την αλήθεια που είναι αιώνια ζωή. Μάς γνωρίζει την αλήθεια που είναι πρόσωπο. Μάς μεταφέρει τα ρήματα που κι αυτός έλαβε κι έζησε: **«οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα»** (Ιωάν. 17,12). Όλοι μας φιλοδοξούμε να έχουμε, να στηριζόμαστε και να ζούμε με την αλήθεια και από την αλήθεια. Κανένας δεν αγαπά εκ προθέσεως το ψέμα. Μόνο ο διάβολος ταυτίστηκε κι έγινε πατέρας του ψεύδους. Οι άνθρωποι μπορεί να αυταπατόμαστε και να ζούμε ένα ψέμα, ή να χρησιμοποιούμε το ψέμα, όταν νομίζουμε ότι μάς συμφέρει. Όμως κάθε καρδιά ψάχνει την αλήθεια και χαίρεται όταν τη βρίσκει και τη ζει. Ακόμα κι ασυνείδητα το ψέμα γεννάει δυσφορία κι αίσθημα ανασφάλειας.

Σ' αυτές τις θεωρητικές τοποθετήσεις κανένας δεν αντιλέγει ούτε διαφωνεί. Αν δεν ταυτίσουμε το συμφέρον μας με την αλήθεια κι αν δεν πληρώσουμε ό,τι κι αν κοστίζει αυτό το συμφέρον, αφού λέμε ότι είναι συμφέρον, τότε η συζήτηση για αλήθεια καταντάει φιλοσοφικό κουβεντολόι αργόσχολων. Αυτή την έβδομη Κυριακή από το Πάσχα γιορτάζουμε τους Πατέρες που συγκρότησαν την Α' Οικουμενική Σύνοδο προκειμένου να προσδιορίσουν το αληθινό πρόσωπο του Χριστού, δηλαδή Ποιος είναι η αλήθεια. Αυτοί οι μάρτυρες δεν έκαναν ένα όμορφο συμπόσιο εκεί στη Νίκαια. Αυτοί οι Πατέρες ήταν φανερώματα της αλήθειας. Παρελάνουν, λοιπόν, οι άγιοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, ο καθένας με τα παράσημά του. Άλλοι είχαν το παράσημο της **θαυματουργίας**, όπως ο άγιος Σπυρίδων κι ο άγιος Νικόλαος. Άλλοι με το παράσημο της θεολογικής σοφίας, είναι τα σοφά στόματα του Λόγου, όπως ο Μέγας Αθανάσιος. Άλλοι έχουν το παράσημο της **οσιότητας**, όπως ο άγιος Παφνούτιος και άλλοι, που πρέπει να τους θαυμάζουμε περισσότερο! Φέρουν πάνω στο σώμα τους τα ματωμένα παράσημα. Είναι **«τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»** (Γαλ. 6,7), τα σημάδια από τα βασανιστήρια των διωγμών. Ο ιστορικός Θεοδώρητος μάς μαρτυρεί, σε άλλον από τους Μάρτυρες πατέρες έλειπαν τα μάτια, άλλου του είχαν κόψει τη γλώσσα, άλλου τη μύτη, άλλου τ' αυτιά, άλλος ήταν χωρίς χέρια και πολλοί απ' αυτούς είχαν σημαδεμένο πρόσωπο και το σώμα από τα φριχτά βασανιστήρια. Όλοι σχεδόν είχαν στο σώμα τους την απόδειξη και τη σφραγίδα της αγάπης τους για την Αλήθεια. Όλοι είχαν ομολογήσει ότι η

αλήθεια δεν είναι κουβέντα αλλά πρόσωπο. Δεν είναι αλήθεια η ειλικρίνεια συνεννόησης, αλλά είναι Κάποιος τον οποίο ακολουθώντας κανείς, ακόμα και με την οδύνη του μαρτυρίου, κάνει τη ζωή την ανθρώπινη να αληθεύει. Ο Χριστός είναι αλήθεια και ζωή.

Καθετί ψεύτικο θα πεθάνει. Ό,τι δεν έχει ζωή θα σβήσει. Κάθε αυταπάτη θα τελειώσει και θα χαθεί. Η προσγείωση θα είναι οδυνηρή και συντριπτική. Χωρίς χέρια, χωρίς μάτια, χωρίς πόδια και μύτες και αυτιά μπορεί κανείς να ζήσει, αφού ξέρει ότι αυτά τα θυσίασε από αγάπη για την Αλήθεια και θέλοντας να ζήσει! Μέσα στην Εκκλησία η πορεία γνώσης και ταύτισης με την Αλήθεια ξεκινάει από τη συνειδητοποίηση του «τι δεν είμαι». Όταν ο άνθρωπος χάσει τη μεγάλη ιδέα που έχει για τον εαυτό του, τότε μόνο αρχίζει να ψάχνει τον Χριστό με ουσιαστική αναζήτηση και όχι απλώς από διανοητική περιέργεια. Τότε συνειδητοποιεί ότι η Αλήθεια είναι πρόσωπο που πρέπει να αγαπήσει και να προσαρμόσει τη ζωή του στις εντολές Του. Τότε ο άνθρωπος καταλαβαίνει ότι πρέπει να ψάξει την Αλήθεια, όχι γιατί αυτή χάθηκε, αλλά γιατί αυτός είναι χαμένος.

Οι Πατέρες της Συνόδου, λοιπόν, είναι φύλακες. Είναι φύλακες της ελευθερίας. Η αληθινή ελευθερία έχει σχέση με την Αλήθεια. Όποιος γνωρίζει την αλήθεια και ζει την Αλήθεια, αυτός είναι όντως ελεύθερος: **«Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»** (Ιωάν. 8,32). Χρειάζονται φύλακες της αλήθειας; Δυστυχώς χρειάζονται, γιατί παρουσιάζονται πολλοί **προβατόσχημοι** λύκοι. Και από τους προβατόσχημους χειρότεροι είναι οι **λυκοποιμένες**. Τέτοιους λύκους βλέπει ο Παύλος: **«Καὶ ἐξ ὑμῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»** (Πράξ. 20,30). Τέτοιος λυκοποιμένος ήταν ο Άρειος. Ήταν κληρικός, δηλαδή ποιμένος της Εκκλησίας. Διέστρεψε όμως την αλήθεια. Οι Πατέρες, οι αληθινοί ποιμένες στάθηκαν φύλακες. Κα σήμερα πολλοί είναι οι λύκοι. Λύκοι ιδεολογικοί, λύκοι κοινωνικοί, λύκοι οικονομικοί, λύκοι εκκλησιαστικοί. Ανορθόδοξες κι αντιχριστιανικές προπαγάνδες δρουν ασύδοτα στον τόπο μας. Τα πρόβατα, οι περισσότεροι από μάς τους λεγόμενους ορθοδόξους, είμαστε ουσιαστικά ξεκομμένοι από τη ζωή της Εκκλησίας. Είμαστε έκθετοι στους κάθε λογής λύκους, που είναι έτοιμοι να αρπάξουν και να κατασπαράξουν τις ψυχές μας, ιδίως τις ψυχές των νέων. Πού είναι οι νέοι μας; Πού είναι τα παιδιά μας; Πού τα πρόβατά μας; Περισσότερο απ' όλους φταίνε οι λεγόμενοι φύλακες, εκείνοι που ορίστηκαν να συνεχίσουν το έργο των ποιμένων Πατέρων. Πώς μπορεί η Εκκλησία με αδιάφορους και κοιμισμένους φύλακες να είναι η μάντρα, να είναι το μαντρί χωρίς ασφάλεια, έκθετο στη μανία των λύκων; Χρειάζονται φύλακες, που να προσέχουν καλά, ιδιαίτερα

να φρουρούν την πόρτα. Ο Κύριος μάς βεβαιώνει: «**Εγώ είμι ἡ θύρα τῶν προβάτων· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται**» (Ιωάν. 5,39). Η θύρα θέλει θυρωρό. Φύλακα που να προσέχει όχι απλώς να μη περάσουν οι εχθροί, αλλά και να μη του πάρουν οι εχθροί το όπλο του. Οι αιρετικοί μάς κλέβουν το όπλο μας την **Αγία Γραφή**. Το έχουμε εμείς σε αχρηστία, το παίρνουν αυτοί και το χρησιμοποιούν για να χτυπήσουν την Αλήθεια. Διαστρεβλώνουν τη Γραφή, την παρερμηνεύουν και στη συνέχεια με το άγιο όπλο της Γραφής πολεμούν την ορθόδοξη πίστη μας.

Σήμερα διαβάσαμε ένα τμήμα από το πρώτο Ευαγγέλιο της Μεγάλης Πέμπτης. Το κομμάτι αυτό ονομάζεται **Ευαγγέλιο της Διαθήκης**, γιατί είναι ακριβώς το ίδιο, όπως ένας άνθρωπος φτιάχνει μια διαθήκη για τα παιδιά του. Έτσι σ' αυτό το κομμάτι ο Χριστός περιγράφει αυτά που αφήνει στα παιδιά του: «**Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον**» (Ιωάν. 17,2). Σήμερα Κυριακή των αγίων Πατέρων, είναι φυσικό να συζητάμε το θέμα της διαθήκης. Πατέρες και διαθήκη. Μάς άφησαν διαθήκη την πίστη τους. Η διαθήκη που προσλάβαμε απ' αυτούς είναι η Καινή Διαθήκη. Είναι διαθήκη της αγάπης, την οποία όταν αποκτήσουμε, και στο μέτρο που την αποκτούμε και τηρούμε το θέλημα του Θεού, γινόμαστε πηγή χαράς για τους γύρω μας. Αυτή τη χαρά τους αφήνουμε διαθήκη. Εκείνο που έχει αξία και σήμερα, λοιπόν, είναι ότι εμείς οι χριστιανοί ακούγοντας σήμερα αυτό το Ευαγγελικό κομμάτι, θα πρέπει να έχουμε τον προβληματισμό. Τι έχω να αφήσω σ' αυτούς που είναι δίπλα μου; Τι έχω να τους πω; Το παράδειγμά μου τι τους μαθαίνει; Τους μαθαίνει την αγάπη του θελήματος του Θεού; Τους μαθαίνει την τήρηση του θελήματος του Θεού;

Αδελφοί μου, καθώς πορευόμαστε απ' τον εορτασμό του Πάσχα προς την Πεντηκοστή, θα πρέπει να δουλέψει μέσα μας η αγωνία: «τι περιεχόμενο κουβαλάει η καρδιά μου; Πώς φανερώνεται αυτό; Τι διαθήκη αφήνω στους ανθρώπους που είναι γύρω μου;». Εμείς πιστεύουμε, λοιπόν, ότι αυτά που παραλάβαμε κι έχουμε, αυτά θα αφήσουμε: «**οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα**» (Ιωάν. 17,12).

ΑΜΗΝ.